

Verhaal

Koen Dille

Wie in deze gure tijden een politicus of -ca interviewt, krijgt te horen dat we dringend behoefte hebben aan een Nieuw Groot Verhaal. De Gucht zei het. Vanuit zijn hutje in de barre Toscaanse hoogvlakte. Ook de big boss van de socialistische mutualiteiten, Guy Peeters, vindt dat. Rik Torfs, allround flapuit en grijs gedraaid wit konijn van de CD&V herhaalde het. Niet Bart De Wever. Die heeft al een groot verhaal. Dat van de in de Vlaamse Leeuw gehulde hardwerken- de middenklasser. Telkens weer draait die op voor de spilzuchtige Waalse socialist en de arrogante Fransdolle Brusselaar.

Een verhaal? Hier hebt u er een.

Langgeleden al bestond er een lichtstad, Parijs geheten. Wereldberoemd was ze. Iedereen wilde er heen. Tot 1789 was er nog de Bastille te zien. Met een beetje tegen- slag kon je er zelfs de binnenkant van be- kijken. Sinds 1879 is het mogelijk de Eif- feltoren te bestijgen. Zo kun je ineens de hele stad bewonderen. Wie nog meer wil zien, kan terecht in het Louvre. Voorts heb je Montmartre, de Arc de Triomphe en nog een paar bezienswaardigheden. Toen brak het ongeluksjaar 1992 aan. Het jaar dat de glans en betovering van al die attracties begonnen te verbleken. Want pal onder de poorten van Parijs hadden kapitaalkrach- tige en inboze Amerikanen het pretpark Disneyland opgetrokken. Van dan af laten almaar meer mensen Parijs links liggen. Eigenlijk rechts. Ze verkiezen er, rakelings langs de oostkant, rond te rijden. Pas aan Disneyland stoppen ze. Hoe vaak niet hoor je mensen zeggen dat ze naar Parijs gaan terwijl ze eigenlijk Disneyland bedoelen?

Heel veel Fransen, vooral Parijzenaars, voelen zich diep gekwetst daardoor. Laten we het maar meteen duidelijk stellen: ze zijn geraakt in hun identiteit. Ze ervaren dat

Disneyland als een provocatie, zo vlakbij hun prestigieuze metropool. Een indringer. Een harige wrat op het fraaie gezicht van 's werelds intellectuele hoofdstad. Iets onge- pasts. Bachs Mattheüspassie onderbreek je toch ook niet voor een nummertje van K3. Er zijn er die Disneyland vlakaf een cultu- reel Tsjernobyl noemen. Kortom, Disney- land is een dolksteek recht in het hart van de Franse eigenheid. Zoals ik zei: dit gaat over identiteit.

In dit wankel- tijdsgevoel is identiteit niet iets waar je de spot mee drijft. Maar ja, Disneyland staat er nu. Het brengt niet al- leen heelder volksmassa's op de been maar bovendien ook behoorlijk wat geld in het laatje, geld dat – nu Frankrijk een van zijn drie A's heeft moeten inleveren – meer dan welkom is. Helaas, Disneyland afbreken en het land uitjagen is geen optie. Gesteld dat er ooit iemand dat plan zou hebben gekoesterd.

En ja, er is zo iemand. De burgemeester van Montereau. Hij hééft een plan. Een verhaal als u wil. En hier begint eventjes een ander verhaal, binnen ons verhaal. Er was eens een stadje, Montereau geheten. Net als Disneyland ligt ook Montereau niet ver van Parijs. Meer in de buurt van Fontai- nebleau, maar wel in hetzelfde departement Seine-et-Marne. De burgemeester van dat stadje, Yves Jégo, is lid van de Parti Radi- cal. Fransers kun je niet zijn. De Parti Radi- cal is een onvervreemdbaar onderdeel van de Franse identiteit. Ze is namelijk de oud- ste politieke partij van Frankrijk. Ze bestaat al sinds 1901. De oud-premiers Daladier, de man die in 1938 Tsjecho-Slowakije aan Hitler verkwanselde, en Mendès-France, in de jaren '50 en '60 het geweten van Frank- rijk, waren ooit lid van die partij. Ach, zo verschrikkelijk radicaal zijn die Franse ra- dicalen nu ook weer niet. Ze lijken wat op

onze oude liberalen. Een eetlepel Willy De Clercq, een handvol pappie De Croo, een tikkeltje Patrick De Wael, een snuifje Ver- hofstadt, een mespunt De Gucht. En verder hoera voor de vrije markt. Leve het privé- initiatief. Vooruit met de vrije beroepen. Hoog de middenstand en laag de belasting- en. Niet te veel overheid. En laat dan de concurrentie maar spelen. Wel onwrikbaar te paard op de Grote Principes. *Les Grands Principes* zeggen de Fransen. Ze bedoe- len daarmee de republikeinse waarden en de burgersamenleving. *La laïcité* heet dat in het Frans. Zo heeft burgemeester Jégo, die ook in het parlement zit – in Frankrijk is een burgemeester die zich respecteert tezelfdertijd ook volksvertegenwoordiger, senator of voorzitter van de Regionale Raad – mee gestemd met de socialisten voor een wetsvoorstel dat het homohuwelijk wilde invoeren. De UMP van president Sarkozy was daar nochtans radicaal tegen, en dat terwijl de piepkleine Parti Radical niet al- leen deel uitmaakt van de zogenaamde pre- sidentiële meerderheid, maar er bovendien ook nog royaal door gefinancierd wordt. Zo radicaal zijn ze dus bij de Parti Radical. En dan ook nog even dit: het embleem van die partij stelt de Franse Marianne voor, met de Frygische jakobijnsmuts en in de Franse driekleur. Kan het Fransers? Tot zover het verhaal van Jégo en zijn Parti Radical.

Hier komen de verhalen van Disneyland en Montereau samen. In 1814 leverde Napole- on de laatste veldslag waarin hij een over- winning behaalde. In Montereau was dat, maar geen mens die dat nog weet. Behalve burgemeester Jégo. Vandaar zijn plan. Als hij 200 miljoen euro bij elkaar krijgt, komt er tegen 2017 in Montereau een geduchte tegenhanger van Disneyland. Napoleon- land zal dat heten. In het Engels! Twee verhalen maken één groot verhaal. Of be- ter, het verhaal van Napoleonland stelt dat

van Disneyland compleet in de schaduw. Napoleon als antwoord op Mickey Mouse. In 2017 zal de met voeten getreden Franse identiteit in ere hersteld zijn. Frankrijk zal zijn derde A heroveren. De tijd breekt dan aan om de rollen om te keren. Op haar beurt wordt de Duitse kanselier het poedeltje van de Franse president. Yves Leterme zou zeggen: *Allons enfants de la patrie-ie-e ...*

Wie dus bij ons taalt naar een groot verhaal, starte een pretpark. Wie niet wenst mee te gaan in het verhaal van de hardwerkende Vlaamse middenklasser, kan zich misschien vinden in dat van meester Vermassen, TV-kok Piet Huysentruyt, Prins Laurent, entomoloog Jan Fabre, Pater Versteylen *et j'en passe*. Emblematische figuren bij de vleet. Als de mijnwerkerszoon Di Rupo 2,5 miljard bijeen kan sprokkelen, dan moet 200 miljoen ook kunnen.